

Stalin, de roode tsaar.

die God verworpen had, in de laatste weken van zijn leven een beklagenswaardigen indruk maakte vanwege zijn verzwakte geestvermogens. God kiest Zijn eigen tijd voor alles wat Hij doet, hoe ongeduldig wij, menschen, ook mogen wezen. Maar wát Hij doet, is welgedaan, en dat geldt ook voor de wereldgeschiedenis...

Q. A. DE R.

JEUGD-ONTWAKEN

WIE IN DEZEN DONKEREN TIJD OOK klagen moge over gebrek aan belangstelling, zeker niet onze jeugd. Zij wordt aan alle kanten verzorgd, beschermd, geleid, soms in een mate, die u doet vragen: kan het ook teveel worden, gelet op de sterkte der beenen, welke al die weelde moeten dragen. Er zit in al dien jeugdzorg, al zullen wij „ouderen” dat niet zoo grif erkennen, een zekere bezorgdheid, misschien ook wel een weinig zelfverwijt, dat we bezig waren, de toekomst over te laten aan een nageslacht, dat in verschillende opzichten onvoldoende was gewapend. En toen is er een zóo aandoenlijk gedrang om de jeugd ontstaan, dat onze jonge menschen misschien wel eens met een glimlach hebben gedacht: welk een eer!

Enfin, de jeugd, gewoon om meer te ontvangen dan te geven, geniet met volle teugen van deze belangstelling; en eenzijdigheden en excessen daargelaten, is zij heel goed besteed. Maar nu heeft Mad. de Sévigné zoo heel mooi en zoo heel waar gezegd; „De jeugd is zóó beminnelijk, dat men haar zou aanbidden, indien de ziel en de geest even volmaakt waren als het lichaam.” En zie, daar splitst zich plotseling al

die jeugdzorg voor ons oog in twee groote strijdperken; wij bemerken, dat veel voor de jeugd gedaan wordt, dat feitelijk voortkomt uit de bedoeling: om de jeugd. Het bekende woord: heb ik de jeugd, dan heb ik de toekomst, blijkt de eigenlijke inzet en derhalve zien we de twee levensbeschouwingen, die de menschheid van den beginne af verdeeld hebben en houden, ook op dit gebied de richtlijnen aangeven.

Het behoeft onze lezers dan ook niet te verbazen, dat wij met blijdschap elke poging begroeten, welke gericht is op jeugdzorg, die uitgaat van de levensbeschouwing, dat niet de mensch, noch de menschheid, noch de wereld, maar dat Christus het Middelpunt van denken, spreken en handelen is, neen meer: dat de komst van Zijn Koninkrijk de voornaamste factor is, ook in de vorming der jeugd. — „Christ avant tout.”

Welnu, zulk een poging zien wij met vreugde in de uitgave van het boek „Jeugd-ontwaken” van C. Skovgaard-Petersen,*) dat in onze taal is overgebracht door Mejuffrouw A. L. Verschoor. In zijn voorrede tot dit boek (van een Deenschen schrijver) zegt Mr A. de Graaf, dat „er niet veel in staat, wat iemand met een goede Christelijke opvoeding niet al wist.” Als dát waar was — zou ik hier niet met bijzondere klem de aandacht op „Jeugd-ontwaken” vestigen. Neen, juist dat vele, zeer vele, dat wij niet weten, althans vergeten of verwaarloosd hebben, is in dit frissche, zeer besliste boek samengebracht, en samengeweven tot een uitnemend, glashelder en door de vele citaten boeiend pleidooi voor den ernstigen oproep: „Mijn zoon, geef *Mij* uw hart.”

Om het eens zoo zakelijk mogelijk te zeggen: laat dit boek niet ontbreken in elke bibliotheek voor jeugdverenigingen, van Evangelisaties, in uitleenbibliotheken; laat het ook niet ontbreken in de boekenkast van elk huis, waar jeugd ontwaakt, derhalve waar jongelui van veertien jaar tot en over den meerderjarigen leeftijd wonen.

En om het minder zakelijk, maar tot bereiking van het geestelijk doel te zeggen: laat *dít* middel tot jeugdzorg aangevat worden door alle ouders, die een maatschappelijke positie voor hun kinderen veel, maar niet het hoogste achten.

Dat de schrijver, die buitengewoon goed thuis is in de biografieën van groote mannen en vrouwen, een zeer beslist standpunt inneemt, blijkt niet alleen uit de titels der eerste twee hoofdstukken: „De jeugd in Gods Rijk” en „De jeugd buiten Gods Rijk,” maar ook en vooral uit zijn klare en voor geen tweeërlei uitleg vatbare beschouwing van het eenige ideaal, dat *werkelijke* jeugdzorg draagt: de keuze, de nimmer berouwende keuze van het zichzelf verliezen, om Jezus te winnen.

Eén voorbeeld, om zijn zegswijze en zijn grondslag te illustreeren (bl. 131): „De drang naar vorming kan ons brengen in het voetspoor van Jezus; maar het schuldgevoel doet ons neerknielen voor Jezus.”

Bijzonder zij gewezen op den milden toon, het jeugdbegrijpen en de warmte van meelevén, in dit boek doorlopend te waardeeren. Wij moeten ver terug, om zulk een echt, zuiver en geestelijk gezond boek voor onze jeugd, zulk een goeden en trouwen en moedgevenden gids te vinden.

V. D. M.

*) Uitgave J. N. Voorhoeve, Den Haag.